

Vore ord.

Sak.8.16: ”Tal sandhed hver med sin næste, fæld i jeres porte domme, der hviler på sandhed og fører til fred..”

Mat.12.34-35: ”Hvordan kan I tale godt, når I er onde? Thi, hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd.”

Alt, hvad vi siger, skal være sandt, men dermed er dog ikke sagt, at vi skal sige alt, hvad er sandt, om vor næste, for vi skal tale godt om ham.

Ved vi noget om ham, som ikke er så godt, så skal vi tie med det, selv om det er aldrig så sandt, for ellers kommer vi til at gøre ondt med det. Hvad andet vil vi med de ufordelagtige bemærkninger om andre, end at skade dem med det, nedsætte dem i andres øjne og berøve dem noget af deres ære?

Sådanne ord kan ligefrem komme på linje med mord, siger Jesus, også ord kan være slag, hvormed man vil andre til livs.

Gud nåde os for vore onde ord.

De hårde ord – ord, der sårer, ord, der stinker af misundelse og måske endog af skadefryd.

De ord, der en gang er udgået af vor mund, kan ikke indfanges mere og hentes tilbage. De er gået forud til dommen.

Så fuld af ondt er jeg, at jeg ikke har kunnet holde det i mig, noget af det flød over og slap ud. Det kom fra hjertet.

Vore ord vidner om, hvad der bor i os. De siger alt om, hvem vi i grunden er. Det er derfor apostelen kan sige, at ”af dine ord skal du retfærdiggøres og af dine ord skal du fordømmes.”

Så vi må bede Herren om tilgivelse og overgive herredømmet over vor tunge til Jesus.

Når vi har været hos lægen, har han ofte sagt: ”Vis mig din tunge!” for at kunne se, hvad vi fejlede.

Det samme siger Jacob i det 3. kapitel i sit brev:

”Vis mig din tunge, og jeg skal sige dig, hvem du er!”

